

Forfatter: Schandorph, Sophus

Titel: Udrag fra EN ENKESTAND

Citation: Schandorph, Sophus: "Fortællinger", i Schandorph, Sophus: *Fortællinger*, 1901, s. 32.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-schandorph01val-shoot-idm139737874599024/facsimile.pdf> (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: Fortællinger

om et højere Liv bag ved dette jordiske Liv, og af hvilket dette kun er en mat, dæmrende Afspejling. Men, som en af vore betydelige Digttere har sagt: Kunsten er Anticipation af det salige Liv — forstaar De mig, Frue?

— Aa bliv ved, bliv ved! bad hun ivrig.

— Jeg kan se paa Dem, at De forstaar mig. Jeg vilde sige: Kunsten og Poesien giver os en Forjættelse, som de ikke kan opfylde, de lærer os vel at føle, at Gud er alt i alle, men det er en ubesteint, henflydende Følelse, hvori Personligheden kan drukne. Nej, man maa op igen af disse lokkende og tonende Bølgers Skød, man maa lade sig forfriske og styrke, ikke beruse eller forstumle, i dette Bad; i alt Fald kan Poesien kun tage os ved Haanden og føre os til Grænserne af det forjættede Land. Men — ikke sandt, Frue — naar De, som De siger, i Mørkets og Tomhedens Tider har tyet til Poesien, saa er Deres Sind blevet oplyst ved straalende Glimt og fyldt med stærke Længsler, men Glimtene slukkedes, og Længslerne blev ikke mættede?

— Nej, det er sandt, sagde Cecilie og nikkede takkefuldt.

— Thi det er kun Troen, der kan tænde det stadig brændende Alterlys og lade den hellige, læskende Kilde sprudle frem i vor Aands Tempel. De selv fornem det i Søndags i Kirken.

— Det gjorde jeg, ja, det har jeg følt. Tak, fordi De taler saadan med mig, Hr. Pastor!

Et Øjeblik Tavshed opstod. Fru Cecilie sad med Kinden støttet til sin krummede Haand, hvis Hulings purpurrøde Skygge dannede en kraftig Kontrast til det hvide Glanslys paa dens Rand. Præsten fordybede sig et Øjeblik i Betragtningen af denne smukt formede Haand; derpaa tog han atter til Orde:

— Er De udgaaet fra et kristeligt Hjem? Naa ikke? Ja, det anede jeg. Var Deres afdøde Mand Kristen?

— Han tog af og til i Kirke, men dengang . . . den gamle Pastor Stork . . .

— Hm, ja; jeg har hørt Tale om ham. Men De elskede Deres Mand?

Fru Staal blev blussende rød. Han var saa god imod mig . . . saa omhyggelig . . . han . . .

— Hm — men det var ikke en begejstret Ungdomskærlighed, der bandt Dem til ham. De har i Deres Liv savnet den varme, den fulde Kærlighed, et Bryst, hvortil De kunde hælde Deres Hoved. De er en varm, poetisk Natur, der er gaaet uforstaaet omkring.